

Hồi 33

Bạch Vân Phi Tìm Tung Tích Đạo Nhân

Bạch Vân Phi nghe Lý Thanh Loan nói với giọng đầy thương cảm như vậy, liền nghĩ rằng nếu ta không cho nàng hay cách chữa thương, ắt lòng vị tha của nàng phải mang mãi nỗi ân hận.

Nghĩ như vậy nên Bạch Vân Phi thở nhẹ, nói :

- Thôi được, tử sẽ chỉ cách chữa thương đó cho muội.

Lý Thanh Loan nghe nói như vậy trong lòng rất sung sướng, liền cười nói :

- Tử tử tốt quá...

Nói như thế không biết phải tiếp tục như thế nào, nên im lặng luôn. Cả thân hình bé nhỏ của nàng dần dần dựa sát vào lòng Vân Phi.

Vân Phi khẽ nói :

- Loan muội ơi ! Cái thiên tính lương thiện vị tha của muội tuy thật đáng mến, nhưng chỉ ngại muội không biết phân biệt kẻ hiền lành, người xấu xa. Tử rất lo ngại cho muội.

Ngẫm nghĩ một lúc rồi Vân Phi nói tiếp :

- Nếu sau này muội có luyện được một tài năng xuất thần nhập hóa, chỉ sợ muội cũng không tránh khỏi bao nhiêu sóng gió trên giang hồ.

Lý Thanh Loan chợt nhớ đến sư ca của mình là Mã Quân Vũ nên cười e thẹn nói :

- Vũ ca là người rất mực thông minh, sau này muội sẽ chẳng bao giờ rời xa huynh ấy, thì không sợ người ta hại muội nữa.

Bạch Vân Phi cười khẽ, nói :

- Sư huynh của người cũng như người thôi. Chàng cũng không phân biệt được tốt xấu.

Lý Thanh Loan đáp :

- Vậy thì sau này muội còn phải cố gắng giúp Vũ ca thêm nữa. Nếu như huynh ấy gặp phải người xấu mà không biết thì thật là nguy hiểm quá.

Nói đến đó nàng ngừng lại ngẫm nghĩ giây lát, rồi ngẩng đầu lên nhìn Bạch Vân Phi nói tiếp :

- Tử tử, sau này tử tử đừng rời bỏ chúng tôi nhé.

Bạch Vân Phi thản nhiên cười và nói sang vấn đề khác :

- Thôi, chúng ta đi vào nhà nhé, rồi tử sẽ dạy cách giải cứu cho Tô Hùng.

Nói xong nàng liền đứng lên nắm tay Lý Thanh Loan đi vào phòng.

Lâm Ngọc Bích đứng nhìn theo cho đến khi hai người vào hẳn bên trong, mới quay mình đi xuống nhà bếp. Nàng làm rất nhiều bánh, lại nấu thêm mấy món đồ ăn nữa cất đi, đoạn đem đồ ăn lên phòng Thanh Loan.

Cả ba người đều cảm thấy đói bụng, nên cùng ngồi vào dùng bữa ngay.

Chỉ một lúc sau bữa ăn đã xong, Lý Thanh Loan cùng với Lâm Ngọc Bích dọn dẹp chén bát, đưa xuống nhà bếp rửa.

Thừa cơ hội ấy, Lâm Ngọc Bích hỏi :

- Này Loan sư muội, theo sư muội thì Tô Hùng là người xấu hay tốt?

Lý Thanh Loan mỉm cười đáp :

- Đại tỷ tỷ nói với muội là Tô Hùng xấu lắm, tính tình không lương thiện. Tuy Tô Hùng là bạn của Vũ ca nhưng nếu chàng quá xấu thì Vũ ca không coi thân đâu.

Lâm Ngọc Bích liền hỏi :

- Quả đúng như vậy, tỷ xem ra Tô Hùng cũng không xấu lắm đâu.

Lý Thanh Loan thở dài nói :

- Chỉ tiếc là không biết Tô Hùng ở đâu bây giờ, làm sao mà mách cho chàng cách chữa bệnh!

Lâm Ngọc Bích giật mình hỏi:

- Phương pháp chữa bệnh đó, chắc có lẽ là khó lắm ? Trừ Đại tỷ tỷ của sư muội ra, người khác đâu có biết cách cũng không có đủ công lực để chữa bệnh được.

Lý Thanh Loan cười bảo :

- Đại tỷ tỷ nói rằng, tỷ ấy đã dùng Thiên Chấn Chỉ Thần Công, điểm thương hai bên vai nơi Thiếu Dương, Thiếu Âm hai mạch làm cho khí huyết không thể vận chuyển điều hoà được. Nếu vận động khí huyết lên, vết thương lập tức trở nên đau nhức vô cùng. Nếu muốn chữa trị thì phải lộn ngược đầu xuống đất, hai chân chống lên trời, âm dương đảo lộn lại, làm cho toàn thân khí huyết chạy ngược. Sau khi hai mạch thông rồi, chỉ cần tịnh dưỡng vài ngày là có thể bình phục ngay.

Lâm Ngọc Bích than dài nói :

- Võ công Đại tỷ tỷ sự thật quả không thể đoán được. Tỷ ấy dùng Thiên Chấn Chỉ Thần Công là một công phu tuyệt kỹ, sử dụng chân khí bản thân xuyên thấu qua da thịt, điểm thương hai đường kinh mạch Thiếu Dương, Thiếu Âm của Tô huynh. Kể ra võ công của Tô Hùng cũng rất giỏi nên tỷ ấy mới dùng Thiên Chấn Chỉ Thần Công mà không dùng phép Thấu Cốt Chỉ Đả Mạch. Nếu dùng lối sau, Tô Hùng có bị thương thì chàng có thể chữa trị được.

Nói đến đây, đột nhiên Lâm Ngọc Bích dừng lại thở than một hồi.

Chờ cho cơn phiền muộn của Lâm Ngọc Bích hơi lắng dịu, Lý Thanh Loan mới cất tiếng :

- Đại tỷ tỷ còn nói với muội rằng, chỉ qua bảy ngày sau là thương thế sẽ động lại, trở nên độc hại, lúc đó nếu muốn chữa khỏi thì không phải là chuyện dễ dàng đâu.

Ngừng lại một lúc, nàng tiếp :

- Nhưng muội không biết bây giờ Tô Hùng ở đâu, để nói với chàng trị bệnh. Nếu trễ, bệnh tình của Tô huynh không thể chữa được nữa.

Nói xong nàng than dài, trên đôi mắt của nàng long lanh ngấn lệ nét mặt rất buồn bã, trông thấy thật đáng thương.

Lâm Ngọc Bích nhờ Lý Thanh Loan nói cho biết cách chữa bệnh cho Tô Hùng, lòng rất vui sướng. Nhưng khi nàng nghĩ đến cảnh Tô Hùng phải chịu lắm điều đau khổ ở trong thạch thất, tinh thần nàng xôn xao bức rức, thần sắc biến đổi không ngừng, nói cười rồi lại buồn rầu ngay. Nàng đứng ngơ ngẩn như kẻ mất hồn.

Lý Thanh Loan đã rửa xong chén bát, quay lại thấy Lâm Ngọc Bích đang đứng im lặng, mặc ưu tư, thì không biết sư tử của nàng suy nghĩ điều gì, bèn đi đến gần, khẽ hỏi :

- Sư tử. Có phải sư tử đang nghĩ đến sư phụ không, mà nét mặt của sư tử buồn bã như vậy.

Lâm Ngọc Bích nắm lấy hai tay Thanh Loan cười nói :

- Sư phụ đã nuôi dưỡng tử từ nhỏ đến lớn, lại còn dạy cho tử thành người tài giỏi. Nếu tử phụ lòng sư phụ, coi thường công lao người đã khổ tâm dạy dỗ mười mấy năm, thì thật không còn mặt mũi nào sống trên đời này.

Lâm Ngọc Bích nhớ đến công mười mấy năm dạy dỗ của Ngọc Chánh Tử. Nên sau khi cười nói với Lý Thanh Loan nàng lại trở về với thực tại. Mắt nàng hướng về xa xăm, thầm nghĩ :

“Sư phụ đối với ta như cha mẹ, công ơn này biết ngày nào ta mới trả cho xứng ! Thế mà ta lại bội phản môn qui của phái Côn Luân, đem Tô Hùng giấu vào thạch thất của Côn Luân. Một khi bị người khác biết được, không những khó toàn tánh mệnh, còn làm đau lòng sư phụ không ít.”

Lý Thanh Loan quá ngây thơ, đâu hiểu được nỗi khổ ẩn trong lời nói của Lâm Ngọc Bích. Nếu khi nghe Lâm Ngọc Bích nhắc đến sư phụ, nàng thở dài buồn bã, nói :

- Sư phụ đối với muội thật quá tốt ! Sao người đi lâu vẫn chưa thấy về. Muội sốt ruột quá !

Ngẫm nghĩ một lúc, nàng nói tiếp :

- Hay muội nói với Đại tử tử, nhờ tử ấy giúp chúng ta tìm sư phụ về. Như thế được không ?

Lâm Ngọc Bích rất cảm động, ứa đầy nước mắt, tự nhủ :

“Hay là ta chỉ chỗ ẩn giấu Tô Hùng cho Thanh Loan biết, để bắt chàng đưa vào Tam Nguyên Cung cho các vị trưởng bối xử trị ?”

Nhưng ý niệm đó chỉ thoáng qua óc nàng như một tia chớp. Nàng lại hình dung vẻ mặt đẹp của Tô Hùng. Nàng lau khô nước mắt, cười nói với Lý Thanh Loan :

- Sư muội mới vừa bình phục, không nên đi lại nhiều! Tử sẽ báo cho Chương Môn đi tìm sư phụ.

Lý Thanh Loan than dài :

- Trước kia muội chưa có kinh nghiệm giang hồ, giờ mới thấu hiểu con người ở đời phải gặp nhiều rắc rối...

Nói xong liền bỏ đi.

Thời gian trôi qua. Trời ngả về chiều nhưng Ngọc Chánh Tử và Ngô Không vẫn chưa thấy về.

Lâm Ngọc Bích lo âu bao nỗi an nguy cho sư phụ. Nàng trèo lên ngọn đồi cao, đảo mắt nhìn quanh, chỉ thấy bốn bề vắng lặng như tờ.

Mặt trời dần dần xuống thấp.

Quanh Lâm Ngọc Bích, cảnh vật chìm dần vào đêm tối, gió núi thổi từng cơn.

Thông già rung động như sóng liễu theo từng cơn gió. Lâm Ngọc Bích đứng ngơ ngẩn trên đồi, bàng hoàng giữa cánh buồn bã của rừng thông vắng vẻ về đêm. Lòng nàng phân vân giữa hai nỗi ân sư và tình ái, bao nhiêu ý nghĩ mâu thuẫn xáo trộn tâm tư.

Phản bội sư môn chăng ?

Hay để cho con tim khô héo !

Lâm Ngọc Bích không sao quyết định được...

Gió khuya buốt xương, Ngọc Bích rùn mình giá lạnh.

Lúc ấy vào khoảng giữa canh đầu. Lâm Ngọc Bích thấy giờ hẹn với Tô Hùng sắp đến. Nàng đi chậm chậm xuống đồi, thầm nghĩ :

“Mình đã hẹn đem đồ ăn cho chàng thì không thể thất lời được, dù sao cũng phải đến đó gặp chàng, đem cách chữa bệnh nói cho chàng hay, rồi ta khuyên chàng, khi thương tích đã lành, hãy sớm rời thạch thất ngay. Như thế là ổn thỏa !”

Quyết định như vậy, nàng cảm thấy đỡ lo, băng mình chạy nhanh về nhả lấy đồ ăn mà nàng đã làm sẵn khi chiều, lập tức quay trở lại chạy bay về thạch thất, nơi Tô Hùng đang ẩn thân.

Lâm Ngọc Bích chạy rất nhanh, khi đến thạch thất chỉ vừa quá canh một.

Lâm Ngọc Bích để đồ ăn xuống trước mặt Tô Hùng rồi cười nói:

- Chàng chắc là đã đói bụng lắm ! Đồ ăn và bánh này đều tự tay muội làm lấy, chàng hãy ăn xem có ngon không.

Tô Hùng đã đói lắm nên nhìn thấy đồ ăn trước mặt, bụng thấy khó chịu thêm. Chàng chẳng nói chẳng rằng, đưa tay lấy một miếng bánh định đưa vào miệng...

Đột nhiên, như chợt nhớ đến điều gì, chàng liền ngừng lại, từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mặt Lâm Ngọc Bích, thầm nghĩ :

“Xung quanh đây mấy chục dặm, ngoại trừ Tam Nguyên Cung đâu còn quán xá chợ búa gì. Đồ ăn này trông rất ngon, không biết ở đâu mà có ?”

Chàng rất khả nghi nên không ăn, chỉ nhìn sững vào mặt Lâm Ngọc Bích, như tìm trên đó những điều bí mật.

Lâm Ngọc Bích thấy Tô Hùng đã cầm bánh lên mà chẳng chịu ăn, cứ nhìn sững vào nàng, nên cười hỏi :

- Tại sao chàng không ăn đi? Muội có gì lạ đâu mà chàng nhìn dữ vậy ?

Lúc ấy Tô Hùng mới cất giọng lạnh lùng :

- Những thức ăn này, có phải các người trong Tam Nguyên Cung làm chăng ?

Lâm Ngọc Bích mỉm cười bảo :

- Những thức ấy đều chính tay muội làm lấy nơi nhà bếp của Lý Thanh Loan. Chàng hỏi đến làm gì ?

Tô Hùng thật ra vì sợ trong thức ăn có thuốc độc nhưng chẳng tiện nói thẳng ý mình. Chàng không trả lời ngay điều Lâm Ngọc Bích vừa hỏi, mặt làm ra vẻ thản nhiên, tay đưa miếng bánh vào miệng chậm chậm ăn một lúc lâu, không cảm thấy có gì, mới yên lòng, cười bảo :

- Chẳng qua thấy chung quanh đây mấy chục dặm không có nhà cửa quán xá nên mới hỏi qua loa thế cho biết thôi !

Nói rồi, chàng tiếp tục ăn ngon lành.

Lâm Ngọc Bích ngồi im lặng nhìn Tô Hùng ăn những món ăn của mình làm một cách ngon lành. Đợi chàng ăn xong, buông đũa xuống nàng mới mỉm cười, hỏi :

- Những thức ăn ấy, chàng thấy có ngon không ?

Tô Hùng lạnh lùng đáp :

- Ngon thì ngon, nhưng nó không thể chữa lành bệnh của tôi được.

Lâm Ngọc Bích nghe thế cảm thấy đau lòng, cúi đầu chẳng thốt nên lời.

Tô Hùng thấy vẻ mặt nàng đầy thương đau, nước mắt đọng quanh tròng, đôi mày chau lại, lòng cảm thấy tội nghiệp, than nhẹ lên một tiếng, muốn nói mấy lời an ủi. Nhưng chàng nghĩ lại bệnh tình của mình đang hồi nguy cấp, nên kìm giữ lời lại.

Lâm Ngọc Bích chậm chậm cất đầu lên, nhìn Tô Hùng giọng đầy ai oán :

- Vết thương của chàng tuy rất nặng, nhưng không phải là vô phương cứu chữa !

Tô Hùng nhắm mắt không trả lời. Lâm Ngọc Bích thấy Tô Hùng đối với mình quá lạnh nhạt như vậy, buồn tủi vô cùng. Nàng đứng dậy, chậm chậm đi ra khỏi thạch thất.

Bấy giờ Lâm Ngọc Bích không biết lòng mình đối với Tô Hùng như thế nào, yêu hay là giận. Nàng chỉ cảm thấy buốt trong lòng, quả tim như bị ai bóp nát ra từng mảnh. Nàng thẫn thờ đến ngồi bên bờ hồ, cúi nhìn mặt nước, lòng rối loạn như tơ vò.

Đã vướng vào chữ tình thì đổ ai cưỡng nổi. Lâm Ngọc Bích tuy không phải thường tình nhi nữ, chân yếu tay mềm, tấm lòng yếu đuối như những cô gái lầu son. Nhưng lúc này lòng cũng chẳng khác gì họ, lặng nhìn gương nước phản chiếu bóng mình mà lệ rơi từng giọt...

Đột nhiên, từ sau lưng nàng có tiếng chân bước. Nàng nén cơn sầu thảm, quay đầu nhìn lại, thấy Tô Hùng lui cui đi ra thạch thất, thẳng bước vào hang núi.

Lâm Ngọc Bích nhớ lại thái độ lạnh nhạt của Tô Hùng đối với nàng nên làm ngơ chẳng nói gì cả.

Nhưng, sau cùng, tình yêu trong lòng nàng lại nổi lên. Nàng không thể để Tô Hùng đem thân vào chỗ chết, nên đứng dậy đuổi theo chặn trước mặt Tô Hùng, nói :

- Trong hang núi luôn luôn có người trấn giữ, thương thế của chàng nặng thế này, nếu để chúng thấy được sẽ bị chúng bắt sống ngay.

Tô Hùng cười nhạt một tiếng, lạnh lùng nói :

- Nếu tôi có ở lại trong thạch thất của các người cũng chẳng lành vết thương được.

Lâm Ngọc Bích chặn lời nói :

- Chàng hãy quay lại ! muội sẽ nói cách chữa thương.

Tô Hùng nghe nói cả kinh. Đột nhiên chàng bật cười to, nói :

- Ta còn chưa biết cách trị vết thương ấy thì các người phái Côn Luân cũng khó chữa...

Nói đến đó Tô Hùng cười lên một trận điên cuồng, làm động đến vết thương trở thành đau nhức khôn tả. Hắn chịu không nổi, tay mặt đưa lên ấn ngực, quỳ gục xuống đất.

Lâm Ngọc Bích thấy Tô Hùng nhăn mặt chịu đau khổ như vậy, nổi lòng thương hại, thở dài một tiếng, đến gần Tô Hùng đưa tay ra đỡ thân hình chàng nói:

- Chàng đã bị người ta dùng Thiên Chấn Chỉ điểm thương hai mạch Thiếu Âm và Thiếu Dương, nếu không lo chữa gấp, bảy ngày sau mạch bị thương động lại, vĩnh viễn thành bệnh. Không những võ công bị phế bỏ mà nếu còn sống được trên đời, cũng khó hy vọng chữa khỏi.

Tô Hùng nghe nói giật mình, điều hòa hơi thở, đứng dậy hỏi :

- Không sai ! Thiếu Âm và Thiếu Dương đều là những kinh mạch chủ yếu trong thân thể.

Lâm Ngọc Bích không để cho Tô Hùng hết lời, liền nói :

- Thiên Chấn Chỉ là một thứ nội gia công phu rất cao, có thể thấu qua da thịt điểm thương kinh mạch. Vì vậy, ngoài mặt trông vết thương chẳng lấy gì đáng lo ngại, nhưng sự thật bệnh tình rất trầm trọng. Khí huyết toàn thân không thể vận chuyển qua hai mạch ấy, nên bao nhiêu công phu võ nghệ cũng phải bỏ đi.

Tô Hùng nhận thấy lời nói của Lâm Ngọc Bích đúng. Trong lòng đã tin được một nửa, và lo sợ không ít, nên hỏi :

- Vậy phải dùng cách gì mới có thể trị lành được ?

Lâm Ngọc Bích chỉ nghe Tô Hùng hỏi cách chữa thương thôi, còn đối với tình thương không thấy hắn đá động đến, lòng cảm thấy đau đớn vô cùng nên chẳng quan tâm đến câu hỏi của Tô Hùng, lặng lẽ bỏ đi.

Tô Hùng vốn là người rất thông minh, làm sao không thấy tấm lòng thương yêu của Lâm Ngọc Bích đối với hắn được. Sở dĩ hắn tỏ vẻ lạnh nhạt đối với nàng như vậy chỉ vì tính hắn ngạo nghễ, đối với điều gì cũng có ý đề phòng, không tỏ tâm tình cho ai biết. Hơn nữa bệnh tình của hắn lại nặng dần, không có hy vọng phục nguyên.

Lòng hắn oán hận chất đầy, hắn muốn tìm người đả thương hắn mà phanh thây xé xác, nhưng hắn chẳng biết thư sinh áo xanh ấy là ai mà có công lực ghê gớm như vậy. Nếu hắn biết được người đả thương hắn là một nhân vật khét tiếng giang hồ, võ lâm kinh sợ thì hắn càng kinh hãi đến bậc nào, và chắc là hắn cũng chẳng phải ân hận vì đã bị người ấy đánh bại.

Lâm Ngọc Bích đối với Tô Hùng quá thương yêu mà không nghe được hắn nói với nàng lấy một lời cảm kích, liền đi vào thạch thất thu dọn những đồ ăn còn lại. Khi quay đầu nhìn ra thì đã thấy Tô Hùng đứng nơi cửa nhìn nàng.

Lâm Ngọc Bích vẻ mặt nửa cười nửa nghiêm nhìn hắn chẳng nói gì cả, nhưng bất mãn trong lòng nàng, giờ đây không đè nén được, nàng tức giận nạt to :

- Người còn đến đây gặp ta làm gì nữa ? Hãy rút mau đi...

Miệng nàng tuy hùng hổ thế nhưng lòng mềm nhũn, để hai hàng lệ chảy dài trên má.

Tô Hùng biến sắc, nhưng vẫn không nói gì, chỉ trợn mắt nhìn nàng.

Lâm Ngọc Bích nhảy đến cửa, nói :

- Hãy tránh đường cho ta đi !

Tô Hùng như chẳng thấy gì cả, vẫn đứng yên không nhúc nhích. Lâm Ngọc Bích tức giận bốc lên ngàn ngút, đưa tay ra đẩy Tô Hùng. Nàng định xô Tô Hùng qua một bên, tránh đường cho nàng đi, đâu ngờ Tô Hùng bị cái đẩy đó, ngã nhào xuống đất.

Tô Hùng đang mang trọng bệnh, không thể vận khí kháng cự. Lâm Ngọc Bích đang hồi tức giận nên cái đẩy đó dùng sức không nhẹ. Tô Hùng làm sao đứng vững nổi, phải té đến nỗi trầy mặt chảy máu.

Lâm Ngọc Bích thấy Tô Hùng té quá nặng, lòng lại cảm thấy thương hại, bao nhiêu tức giận như tiêu tan mất, lập tức cúi xuống đỡ Tô Hùng, đưa tay sờ nơi vết thương của hắn, nhỏ nhẹ bảo :

- Chàng thấy có đau lắm không ?

Tô Hùng cười nhạt, đáp :

- Nếu người chưa bớt tức giận, hãy đẩy thêm vài cái như vậy cũng không hề gì.

Lâm Ngọc Bích thấy lòng tê tái, nước mắt ràn rụa, nhỏ xuống mặt Tô Hùng, nói qua tiếng nấc.

- Người thật không biết người ta phải phí bao nhiêu tâm cơ mới có thể khám phá ra cách chữa bệnh cho người...

Lâm Ngọc Bích nói đến đó thì dừng lại, nhìn Tô Hùng đầy thương cảm, rồi thở dài.

Tô Hùng nghe Lâm Ngọc Bích nói đã khám phá ra cách chữa bệnh cho chàng, lòng mừng khắp khởi. Nhưng đột nhiên thấy nàng dừng lại, chẳng chịu nói cách chữa ấy ra sao. Hắn không lẽ lại lên tiếng cầu xin nàng chỉ phương pháp ấy cho mình mà nếu hắn hỏi thì liệu nàng có nói ra không ?

Nghĩ vậy nên hắn hỏi tránh :

- Người đã khám phá ra cách chữa thương ấy từ đâu ?

Lâm Ngọc Bích biết ý Tô Hùng muốn hỏi mình câu khác, mà nói tránh đi lên nàng mỉm cười, lờ mờ hắn :

- Còn không đứng dậy cho mau, điều hòa hô hấp, nghỉ một lát, rồi ngồi lại tôi nói cho nghe cách trị thương, lại cứ hỏi không ăn nhập gì cả.

Tô Hùng như thấy được con tim Ngọc Bích. Tuy hắn là người không thật lòng nhưng hắn vẫn giả đồ chẳng biết gì cả. Vì nếu hắn tự ái cãi lại, sợ Ngọc Bích nổi giận mà đổi ý, chẳng nói cho hắn nghe thì hắn chỉ còn suốt đời mang bệnh tật.

Thầm nghĩ như vậy, Tô Hùng theo lời Lâm Ngọc Bích đứng dậy hít thở không khí.

Sau đó hai người trở vào trong thạch thất. Lâm Ngọc Bích nói cho Tô Hùng cách chữa thương mà nàng đã nghe Lý Thanh Loan nói khi hai người đang dọn dẹp chén bát lúc chiều.

Tô Hùng nghe xong, theo đúng cách mà làm.

Hắn dựa vào vách đá, lộn đầu xuống dưới, chống hai chân lên trời để cho mạch máu trong người chảy ngược. Hắn thử vận khí xem sao, liền thấy vết thương tuy vẫn còn đau

nhưng không khó chịu lắm.

Qua một lúc lâu, Tô Hùng cảm thấy sự đau đớn nơi các vết thương bớt dần, liền vận khí hành công cho máu chảy ngược một vòng. Hắn đã mệt đến tháo mồ hôi, nên phải ngồi xuống nghỉ một lát, nhắm mắt dưỡng tinh thần.

Lúc Tô Hùng bắt đầu chữa thương, Lâm Ngọc Bích luôn luôn quan tâm, giờ thấy hắn ngồi nghỉ, liền cất tiếng hỏi :

- Phương pháp này có hiệu quả không ?

Tô Hùng cười khẩy, đáp :

- Nơi bị thương đã thấy khá nhiều rồi.

Lâm Ngọc Bích nghe thế rất an lòng, đứng dậy, nói :

- Đã có hiệu quả như thế, thì chàng cứ ở đây chữa bệnh, dưỡng tinh thần, ngày mai tôi sẽ trở lại.

Tô Hùng như muốn làm vừa lòng Lâm Ngọc Bích nên nói :

- Nàng không thể nán lại đây chút nữa sao ?

Lời nói ấy quả thật như một ly nước ấm, dội vào tấm lòng lạnh lẽo của Lâm Ngọc Bích. Nàng cảm động lặng yên một lúc rồi mới mỉm cười nói :

- Chàng hãy yên lòng tĩnh dưỡng, không có ai đến quấy rầy đâu. Tôi phải về vì đã đi quá lâu, lỡ có ai đi tìm thì thật rắc rối.

Nói xong, cầm chén đĩa lui ra khỏi thạch thất.

Tô Hùng nghỉ một lát, lại tiếp tục chữa thương như lúc nãy, mỗi lần như thế, bệnh tình giảm bớt rất nhiều.

Lâm Ngọc Bích rời gian thạch thất, băng mình trong đêm, chạy gấp về nhà lá.

Đến nơi, nàng thấy trời đã canh ba, cả căn phòng tối đen như mực.

Lâm Ngọc Bích nhẹ bước đến cửa sổ phòng Lý Thanh Loan, đưa tay gõ nhẹ, miệng kêu khẽ :

- Loan muội! Loan muội...

Nàng chẳng nghe ai trả lời, lòng sinh nghi, liền đi bực ra cửa lớn, đẩy cửa đi vào.

Cửa phòng khép kín nhưng không gài, nàng đẩy khẽ một cái, cửa đã mở ra. Nàng đã ở trong phòng Lý Thanh Loan hơn một tuần lễ, đồ vật để nơi nào đều thuộc lòng cả, nên mặc dù trong bóng tối om, nàng cũng tìm ra đồ đánh lửa, đốt một cây đèn sáp.

Gian phòng không còn trong bóng tối, Lâm Ngọc Bích chú ý nhìn, thấy mền gối trên giường rất chỉnh tề. Bạch Vân Phi và Lý Thanh Loan không biết đã đi đâu. Lâm Ngọc Bích đứng yên suy nghĩ một lúc lâu, rồi tắt đèn đi ra khỏi phòng.

Trong nhà lá rất im lặng. Yên lặng đến nỗi làm cho người ta cảm thấy thê lương.

Lâm Ngọc Bích chậm chậm bước vòng ra rào trúc lên mình trong rừng mai.

Hương thơm ngàn mai xông lên ngào ngạt, nhưng không thể xóa sạch những nỗi ưu tư xáo trộn trong lòng Lâm Ngọc Bích.

Một cuộn tơ tình, muôn ngày sầu nhớ.

Nghĩa sư phụ, tình đồng môn.

Những tâm sự ấy đang dày vò tâm linh Ngọc Bích...

Đột nhiên, một giọng nói quen thuộc từ sau lưng Lâm Ngọc Bích đưa đến :

- Đã khuya rồi, sư muội chưa nghỉ sao ?

Lâm Ngọc Bích quay đầu nhìn lại, thấy Hoàng Chí Anh đang dựa bên một cây mai, cách nàng không đầy ba thước.

Lâm Ngọc Bích vì đang có bao nỗi quan tâm, không để ý đến các vật xung quanh, tai mắt mất hết sự minh mẫn hàng ngày, không hay Hoàng Chí Anh đến gần mình. Đến khi nghe chàng lên tiếng hỏi, bất giác nàng sợ hãi, cổ trắn tỉnh cười bảo :

- Còn sư huynh? Đêm tối như vậy, đến đây làm gì ?

Hoàng Chí Anh bước đến hai bước, thở nhẹ một tiếng, rồi nói :

- Lòng huynh có rất nhiều chuyện muốn nói cùng sư muội !

Lâm Ngọc Bích lùi lại một bước, trợn mắt hỏi :

- Trong đêm khuya có gì đáng nói chứ ? Có gì ngày mai nói cũng chẳng muộn.

Nói xong nàng quay mình bỏ đi...

Trong mấy năm nay, Lâm Ngọc Bích luôn luôn cố lánh mặt Hoàng Chí Anh, nhưng nếu tình cờ đối diện thì nàng vẫn tiếp chuyện với chàng. Đêm nay, vì bao nỗi lo lắng trong lòng, nên nàng mới có thái độ gắt gỏng như vậy.

Thấy Lâm Ngọc Bích tánh tình trở nên kỳ quặc như thế, Hoàng Chí Anh ngơ ngẩn đứng lặng yên, chẳng biết mình đã làm gì mất lòng mà nàng có cử chỉ hằn học đối với mình như vậy.

Lâm Ngọc Bích bước đi vài bước, cảm thấy cử chỉ của mình có thể làm cho Hoàng Chí Anh nghi hoặc, nên quay đầu lại hỏi :

- Sư huynh muốn nói chuyện gì ? Có gấp lắm không ?

Hoàng Chí Anh vốn có nhiều điều muốn tỏ bày cùng Lâm Ngọc Bích. Nhưng thấy nàng lạnh nhạt như vậy, chẳng biết nói gì cả, nên thẹn thùng cười bảo :

- Huynh... huynh... cũng không có chuyện gì cần lắm. Sư muội đang lúc không vui, huynh chẳng dám quấy rầy.

Nói rồi chàng than dài một tiếng buồn thảm, quay mình, cúi đầu đi chậm chậm.

Lâm Ngọc Bích yên lặng nhìn theo cho đến khi Hoàng Chí Anh băng qua rừng mai, không còn thấy bóng dáng nữa, mới lắc đầu thở dài nhẹ nhàng. Nàng thấy vô cùng cảm kích khi nhớ lại tình thương suốt mười mấy năm Hoàng Chí Anh đã dành cho nàng, nhưng nàng không thể đáp lại. Bất giác hai hàng nước mắt tuôn rơi, chậm chậm trở lại phòng riêng.

Nàng đẩy cửa phòng bước vào, thấp sáng cây đèn sáp, rồi để nguyên cả y phục ngã mình lên giường, cảm thấy trong lòng chứa đầy đau khổ, nàng úp mặt vào gối, nước mắt chan hòa...

Bất cứ một người đàn bà nào, dầu cứng rắn thế nào, một khi đã sa vào lưới tình đều trở thành mềm yếu.

Lâm Ngọc Bích từ lúc nhỏ đã mất tình thương, mới ba tuổi, cha mẹ đã cỡi hạc quy tiên, nàng được Ngọc Chánh Tử đem về Tam Nguyên Cung nuôi dưỡng cho đến nay. Cuộc

sống sớm chuông chiều mõ, tạo cho nàng một tính kiên nhẫn hơn người. Hai chục năm nay, nàng chưa bị một nỗi khổ tâm nào mà không nhẫn nhịn nổi, mà cũng không có lần nào nàng khóc nhiều như lần này. Nàng càng khóc càng thấy đau lòng, bao nhiêu u oán chất chứa trong lòng theo tiếng khóc tuôn ra. Tiếng khóc mỗi lúc một lớn dần nghe thật là ai bi...

Đột biên, ngọn đèn xao động. Hai cánh cửa mở bật ra, Lý Thanh Loan và Bạch Vân Phi theo nhau bước vào.

Lâm Ngọc Bích vừa đứng dậy, Lý Thanh Loan đã chạy đến bên nàng, ngạc nhiên hỏi :

- Bích tỷ ! Tỷ có việc gì đau lòng thế ? Nói cho muội biết được chẳng ?

Bạch Vân Phi đôi mắt sáng như sao, thoáng nhìn qua thấy mặt Ngọc Bích và chiếc gối đều đầm lệ thì lấy làm lạ nhưng không nói.

Lâm Ngọc Bích mặt buồn hiu, cảm thấy tia mắt sáng ngời như ánh kiếm của Bạch Vân Phi soi thấu tim gan mình. Nàng phải quay đầu nơi khác, không dám nhìn Vân Phi nữa.

Nàng lau nước mắt, bước xuống giường, lắc đầu cười, nói :

- Tôi vì nghĩ đến thân thế đau khổ của mình, chịu không nổi mà khóc...

Lý Thanh Loan tâm hồn trong trắng thơ ngây đâu hiểu được hoàn cảnh hiện giờ của Lâm Ngọc Bích. Nàng nghe Ngọc Bích bảo thế, liền thở dài nói :

- Đúng vậy ! Tỷ nhất định là đang nghĩ đến cha mẹ. Muội mỗi khi nghĩ đến đấng sanh thành cũng phải khóc một trận cho đã.

Lâm Ngọc Bích với nụ cười thê thảm, nói :

- Ủ ! Sư muội đoán không sai !

Nói xong, nàng bỏ đi ra ngoài.

Bạch Vân Phi từ nãy giờ vẫn giữ thái độ im lặng, chờ đến khi bóng Ngọc Bích khuất hẳn, mới quay đầu nói với Thanh Loan :

- Sư tỷ của muội như có một tâm sự gì đau khổ lắm.

Lý Thanh Loan đáp :

- Đúng thế ! Nghĩ đến cha mẹ, ai chẳng cảm thấy buồn thương nhớ tiếc.

Ngừng một lúc nàng ọ ọ hỏi lại :

- Đại tỷ tỷ, tỷ có cha mẹ không ?

Lý Thanh Loan vì thân thế đau khổ, nàng không biết cha mẹ là ai nên hỏi một câu ngây thơ như thế, nào ngờ nàng khơi nhằm mạch sâu của Bạch Vân Phi.

Bạch Vân Phi đôi mắt đỏ hoe, cố nén cơn sầu thảm, lạnh lùng cười một tiếng, nói :

- Thân thế của tỷ nói ra dài dòng lắm và cũng rất thê thảm. Để hôm nào thư thả tỷ sẽ nói cho nghe.

Lý Thanh Loan tò mò muốn biết thân thế Vân Phi có giống như nàng chẳng, nên nũng nịu nói :

- Hay bây giờ tỷ kể cho muội nghe đi !

Bạch Vân Phi chưa muốn tiết lộ với nàng, nên nhìn Thanh Loan nói lảng:

- Để khi khác cũng chưa muộn ! Giờ muội hãy xem sư tỷ của muội đi đâu rồi.

Lý Thanh Loan bước ra ngoài cửa, không thấy tăm dạng Lâm Ngọc Bích đâu nữa.

Trong thời gian chưa đầy một năm, Thanh Loan gặp liên tiếp bao nhiêu biến cố, tăng thêm kiến thức khá nhiều. Thấy trong phòng Ngô Không tối đen, biết sư bá chưa về, liền đến bên Bạch Vân Phi nói:

- Tỷ thử đoán xem, sư phụ và sư bá của muội đi đâu mà lâu vậy, hay đã gặp sự gì nguy hiểm ?

Bạch Vân Phi cười nói:

- Sư phụ và sư bá của muội không gặp nguy hiểm gì đâu. Có lẽ vì các người ấy tìm chưa ra đại sư bá của muội nên chưa về đó thôi.

Ngừng một lát, nàng nói tiếp:

- Võ công của Ngọc Tiêu Tiên Tử không phải là tầm thường. Nếu hai người quyết đấu với nhau thì thật khó đoán ai chết sống. Nhưng chắc còn có điều gì nữa đây, chứ đấu võ thì làm gì bảy ngày rồi mà chưa phân thắng bại ? Ngày mai chúng ta cưỡi hạc đi tìm quanh đây...

Nói chưa dứt lời, chợt nghe tiếng gió lạ. Bạch Vân Phi biết là có người đến, nên nhìn ra ngoài, mỉm cười nói:

- Sư phụ và sư bá của muội đều về kìa.

Lý Thanh Loan nhìn theo hướng mắt Bạch Vân Phi nhưng đêm tối sáng lờ mờ, không thể thấy rõ ràng được. Lý Thanh Loan quay đầu lại, định hỏi Bạch Vân Phi thì đã có tiếng chân bước đến gần rồi. Ngô Không và Ngọc Chánh Tử một trước một sau đi vào.

Lão hòa thượng vai mang thiền trượng, Ngọc Chánh Tử lưng đeo bảo kiếm. Sắc mặt hai người rất nghiêm, trong trạng thái u buồn.

Ngọc Chánh Tử gượng cười, chấp tay chào Bạch Vân Phi, nói:

- Nhờ cô nương giúp đỡ quá nhiều. Nếu không, chưa biết Loan nhi ra sao.

Bạch Vân Phi cúi xuống, chấp tay chào Ngọc Chánh Tử, nói:

- Loan muội là người hiền và đẹp nhất thế gian, có lẽ được thần nhân hộ trợ, cho nên chúng tôi được gặp nhau.

Nói đến đây nàng chỉ tươi cười và đứng yên lặng.

Ngọc Chánh Tử chưa kịp nói gì, Thanh Loan đã đến gần hỏi:

- Sư phụ có tìm được đại sư bá của con không ?

Ngô Không đại sư than một tiếng, trả lời thay cho Ngọc Chánh Tử :

- Ta và sư phụ con đã đi tìm khắp vùng này. Trong mười dặm vuông chỉ thấy trên một ngọn đồi cao, có dấu tích hai người đánh nhau mà không biết đại sư bá con đi nơi nào.

Bạch Vân Phi trợn mắt, hỏi:

- Trên đồi có vết máu không ?

Ngọc Chánh Tử điềm nhiên trả lời:

- Ngọn đồi đó cao nửa lưng trời, dưới là một khe núi sâu đến ngàn trượng, nhìn không thấy đáy. Tuyết bám hai bên vách, trơn đến đứng không nổi. Dù rắn hay sáu cũng khó mà bò lên đó. Trên đồi tuy không có vết máu, nhưng lại có một nơi tuyết bị lở. Tôi sợ khi hai người đấu nhau, đạp sập tuyết, rơi xuống vực sâu chẳng. Nếu không gặp rủi ro thì thắng bại đã rõ, có đâu họ đấu với nhau bảy ngày đêm rồi biệt tích?

Ngọc Chánh Tử tuy cố làm vẻ bình tĩnh nhưng nét buồn lộ trên khóe mắt không thể qua được đôi mắt thần tình của Bạch Vân Phi.

Bạch Vân Phi cười nhẹ nói:

- Tôi tuy chưa từng thấy qua ngọn đồi đóng tuyết đó, nhưng tưởng rằng băng tuyết đã đóng hơn nghìn năm thì không thể nào lở ra được. Trừ khi hai người muốn cùng chết một lúc, dùng thân pháp Thiên Cân Trụ làm cho thân thể nặng nghìn cân mới đạp sập tuyết mà thôi. Còn như Ngọc Tiêu Tiên Tử có ác ý thì với võ công cao siêu của Huyền Thanh đạo trưởng, quyết không bị ả dối gạt được. Trường hợp duy nhất có thể xảy ra là thời gian hai người đấu với nhau quá lâu mà vẫn chưa phân thắng bại. Sau cùng họ dùng nội công đột kích nhau. Vì dùng toàn lực nên đến nỗi đạp lở tuyết mà sa xuống hố sâu. Nhưng trường hợp này có xảy ra cũng không nguy đến tánh mạng, vì trong lúc tuyết sập hai người có thể tạm ngưng, nhảy ra khỏi vòng nguy hiểm...

Bạch Vân Phi nói đến đấy ngừng lại một lúc, nhìn Ngọc Chánh Tử hỏi:

- Huyền Thanh đạo trưởng và Ngọc Tiêu Tiên Tử có hận sâu, đại oán gì vậy ?

Ngọc Chánh Tử than:

- Phái Côn Luân chúng tôi và Ngọc Tiêu Tiên Tử chưa hề qua lại với nhau. Đại sư huynh và ả chắc không phải đánh nhau vì hận thù. Tháng trước, đang đêm nữ ma đầu đó vào Tam Nguyên Cung, nói là muốn tìm Mã Quân Vũ. Tôi nói với ả là Quân Vũ không có ở trong Tam Nguyên Cung này. ả không tin, hậm hực bỏ đi. Tuần trước ả lại kết giao với Thìn Nguyên Thông thuộc phái Không Động đến đây giao đấu với đại sư huynh cả nửa đêm. Sau đó tôi và Ngô Không đại huynh chạy đến, thì ả và Thìn Nguyên Thông bỏ đi, hẹn bảy ngày sau sẽ trở lại đấu một trận sống chết với đại sư huynh...

Ngọc Chánh Tử nói chưa hết, sắc mặt Bạch Vân Phi đã biến đổi, hai má đỏ bừng, đôi mắt long lên sáng lờ, nàng ngắt lời Ngọc Chánh Tử, hỏi:

- ả muốn tìm Mã Quân Vũ làm gì ? Thế thì ả không thể sống nữa rồi !

Ngọc Chánh Tử đáp:

- Tôi vào đại sư huynh có hỏi nguyên do đến tìm Mã Quân Vũ nhưng ả không chịu nói ra.

Bạch Vân Phi cười, nói:

- Bây giờ đang đêm, trong vực thẳm đó khó tìm thấy được gì. Đợi sáng mai, chúng ta cùng đến đồi tuyết đó xem xét thử.

Nói xong, sắc mặt nàng trở lại bình tĩnh như thường.

Ngọc Chánh Tử tuy không tin Bạch Vân Phi có thể xuống được dưới hố mà hai bên vách đá đọng tuyết đó, nhưng không tiện nói nhiều, chỉ cười rồi chấp tay cáo từ. Ngô Không cũng chào theo, lui ra khỏi phòng Lý Thanh Loan.

Khi hai người đi rồi, Bạch Vân Phi kéo tay Lý Thanh Loan, cả hai lên giường nằm.

Lý Thanh Loan nhin không được, hỏi:

- Đại tỷ tỷ! Ngọc Tiêu Tiên Tử tại sao muốn gặp Vũ ca chứ ?

Bạch Vân Phi cười nói:

- Nàng muốn tìm Quân Vũ để đòi nợ !

Lý Thanh Loan mở to đôi mắt hỏi vội:

- Vũ ca có lấy đồ gì của nàng sao ?

Bạch Vân Phi cười trả lời:

- Quân Vũ đã lấy trộm quả tim của Tiên Tử, lại còn ăn mất một trái Tuyết Sâm nữa.

Lý Thanh Loan giật mình, thở dài một tiếng, rồi nói:

- Muội biết mà ! Tiên Tử mê Vũ ca, nên tìm đến Kim Đỉnh Phong thăm huynh ấy.

Ngừng một chút để dần cơn tức bực, nàng lại tiếp:

- Ủ ! Vũ ca là người tốt, ai cũng thích huynh ấy. Đại tỷ tỷ! Tỷ có thích Vũ ca không?

Bạch Vân Phi nghe Lý Thanh Loan hỏi thẳng như vậy, bất giác ngơ ngẩn, mặt nóng bừng nghĩ mãi không ra câu trả lời, nào cho thích hợp cả.

Lý Thanh Loan thấy Bạch Vân Phi không trả lời, lại hỏi:

- Đại tỷ tỷ! Muội nói sai rồi phải không?

Bạch Vân Phi lắc đầu:

- Không sai ! Nhưng vì lòng tỷ đang rối loạn, nghĩ không biết có nên thích Quân Vũ hay không.

Lý Thanh Loan nói:

- Việc ấy dễ nghĩ lắm, tại sao tỷ nghĩ không ra ? Muội không cần suy nghĩ gì cả cũng biết.

Bạch Vân Phi nói:

- Phải rồi ! Việc ấy muội nghĩ thì rất dễ, nhưng tỷ nghĩ rất khó khăn. Loan muội ơi ! Tỷ chưa thể quyết định được, muội để cho tỷ suy nghĩ kỹ đã rồi trả lời được không ?

Lý Thanh Loan phụng phịu nói:

- Nếu muội biết khó khăn như thế, thì muội không hỏi đâu.

Bạch Vân Phi mỉm cười, đánh lảng:

- Đêm đã khuya lắm rồi, chúng ta nên ngủ đi ! Ngày mai còn phải đi tìm đại sư bá của muội.

Lý Thanh Loan lại hỏi:

- Đại sư bá của muội nếu quả thật bị rơi xuống vực thẳm đó, sợ chẳng tránh khỏi bị thương nặng. Vũ ca mà biết được thì chắc đau lòng lắm.

Bạch Vân Phi đưa tay quạt nhẹ, một luồng gió phát ra thổi tắt ngọn đèn, rồi cười nhạt nói:

- Đại sư bá của muội và Ngọc Tiêu Tiên Tử không có oán thù gì nhau, chắc không có ý cùng nhau tử chiến.

Một đêm đã qua...

Trời vừa hừng sáng, Bạch Vân Phi, Lý Thanh Loan, Ngọc Chánh Tử và Ngô Không đại sư chạy đến đồi tuyết xem xét...

Đó là một ngọn đồi cao ngất trời xanh, xung quanh đều có núi bao bọc. Dưới vực sâu nghìn trượng quả nhiên có một tảng đá đầy tuyết lồi lên, rộng hơn nửa mẫu. Trên đó rất

bằng phẳng nhưng lại trơn không thể tả.

Bạch Vân Phi đột nhiên ngẩng mặt lên trời hú lên một tiếng lớn nhưng rất rõ ràng. Tiếng hú đó vang ra thật lâu khắp bốn phương xa. Bạch Vân Phi liên tiếp hú ba tiếng như thế, rồi đột nhiên tung mình từ trên đỉnh đồi cao tuyết đó bay xuống tảng đá dưới vực thẳm.

Ngọc Chánh Tử và Ngô Không đại sư thấy thế cũng phải ngỡ ngẩn. Lý Thanh Loan hoảng hốt la “ối” một tiếng.

Vì tảng tuyết thạch và đỉnh đồi cách nhau có đến trăm trượng xa, nếu không đủ sức kềm chế thân mình, khi rơi xuống thế nào Bạch Vân Phi cũng phải tan xương nát thịt.

Ngọc Chánh Tử và Ngô Không ngỡ ngẩn hồi lâu, cả hai đều bước lại gần bờ nhìn xuống.

Chỉ thấy Bạch Vân Phi chúc đầu xuống rơi vun vút tựa sao băng. Khi sắp đến tảng tuyết thạch, đột nhiên nàng lộn lại ba vòng, rồi là đà bay xuống như một con đại bàng hạ cánh. Khi đã đứng yên trên tảng tuyết thạch, Bạch Vân Phi ngửa mặt lên, đưa tay ngoắc hai người xuống.

Ngô Không đại sư quay nhìn Ngọc Chánh Tử, thở dài nói:

- Tài khinh công của người này thật tôi chưa từng thấy qua. Thân pháp của nàng vừa bay xuống đồi không biết có phải là Lăng Không Hư Bộ chăng, một thân pháp nổi tiếng trong võ lâm, ít người biết được.

Ngọc Chánh Tử thấy Bạch Vân Phi tay ngoắc không ngừng, bà ta chẳng có thì giờ nghỉ ngơi, liền nói:

- Nàng có một tài năng xuất chúng, làm cho người ta khó đoán ra lai lịch. Chúng ta hãy xuống đó, xem nàng nói gì.

Ngô Không quay đầu nhìn Lý Thanh Loan, nói:

- Loan nhi, con hãy ở đây, ta và sư phụ con xuống đó xem sao.

Khi ông ta đang nói thì Ngọc Chánh Tử đã dùng Bích Hổ Công bám sát vách đá leo xuống đã được hai ba trượng. Ngô Không lại đuổi theo gấp.

Khi hai người dừng chân trên tảng tuyết thạch thì Bạch Vân Phi đang xem xét những dấu tích lưu lại trên đó. Nàng chỉ thấy dấu chân rất nhiều, chẳng chịt trên tuyết.

Ngô Không đại sư và Ngọc Chánh Tử thấy nàng chú ý quan sát, nghĩ không nên làm rộn nàng nên cả hai đứng yên theo dõi.

Bạch Vân Phi đếm tất cả những dấu chân lưu lại đó, rồi cau mày quay lại nói với hai người:

- Hai người đó đã đánh rất kịch liệt. Theo vết chân này mà suy đoán thì không có ai chiếm ưu thế cả...

Nói đến đó, nàng đưa tay chỉ vào dấu chân trên tuyết rồi tiếp:

- Những dấu chân này là khi họ vận nội công đấu với nhau mà để lại...

Bỗng nàng nhảy ra ngoài mép tuyết thạch, nhìn thấy nơi tảng tuyết cao ngất này, quả nhiên có một ngấn tuyết bị lở, dòm xuống vực chỉ thấy thăm thẳm như là không có đáy.

Ngọc Chánh Tử đến bên Bạch Vân Phi hỏi:

- Hai người vận tập nội công mà đấu với nhau, e cả hai không chú ý đề phòng, đều bị sa chân, chôn vùi dưới vực thẳm đó rồi.

Ngô Không đại sư nói:

- Vực thẳm này không thấy đáy, sợ là không thể xuống được.

Bạch Vân Phi lại ngẩng đầu lên hú một tràng nữa, rồi cười nói:

- Trừ Ngự Kiếm Phi Hành ra thì khinh công có giỏi đến đâu cũng khó mà xuống đó. Tôi tuy biết sơ về Ngự Kiếm Yếu Quyết nhưng chưa có công lực như thế.

Bạch Vân Phi vừa dứt lời, đã nghe có tiếng hạc bay.

Một con bạch hạc rất to, từ trên không hạ xuống. Đến lúc cách tảng tuyết thạch độ hơn một trượng, con hạc bỗng xòe cánh ra, nhẹ nhàng hạ mình bên Bạch Vân Phi.

Ngọc Chánh Tử nghĩ thầm:

“Đáng chết ! Tại sao lại quên mất con hạc trắng này của nàng. Đã có linh cầm giúp đỡ, lên xuống hố sâu nghìn trượng dễ như chơi.”

Bạch Vân Phi nhảy lên lưng hạc. Con hạc lập tức xòe cánh tung trời bay vòng trên không một vòng, rồi nhúi xuống. Đứng trên nhìn xuống chỉ thấy một chấm trắng, nhỏ dần, rồi mất hẳn trong sương mù.

Bạch Vân Phi đến đáy hố, liền nhảy xuống lưng hạc, nhìn cảnh vật chung quanh, chỉ có tuyết đóng dày, hơi lạnh thoát ra thành khói.

Vực này tuy rất sâu nhưng không rộng. Bạch Vân Phi xem xét khắp nơi, không thấy bóng Huyền Thanh đạo trưởng và Ngọc Tiêu Tiên Tử đâu cả.

Nàng thầm nghĩ:

“Vách đá này đều bị tuyết đóng cứng, không thể có rãnh, thú ở được đây. Nếu hai người bị sa xuống, chết nơi này thì thân xác còn đây, lẽ nào biến mất. Chắc là trong khi tuyết lở, hai người đã nhảy ra khỏi vùng nguy hiểm.”

Bạch Vân Phi tìm lại một lần nữa, không thấy nơi nào khả nghi, bèn cỡi hạc trở lên. Con hạc kêu lên một tiếng thật dài, cất cánh bay thẳng vút. Chỉ loáng mắt, con hạc đã bay lên đến đỉnh tuyết thạch.

--- oOo ---